

et Forslag paa § 26 falder bort, hvad der udtrykkelig er omtalt paa et andet Sted af Forhandlingerne. Jeg udtalte, ikke ved 3die Behandling, men ved eneste Behandling, at man skulde lade det staa urørt, fordi det var et Spørgsmaal, som ikke stod i Forbindelse med det Øvrige; idet disse Bestillingsmænd absolut trængte til dette Tillæg, uanset hvorledes det gik med de øvrige. Det vil findes i Forhandlingerne, at jeg har udtalt, at skulde et Forslag, som blev vedtaget efter Motivering af mig, medens Motiveringen til Overflod blev anerkjendt af Mindretallet, have tabt sin Betydning ved, at et Forslag paa § 26 falder bort, maatte der ved Finanslovens eneste Behandling fra Regeringens Side være blevet stillet Forslag om, at Kontoen skulde være nedgaaet med 5,000 Rd., hvorved netop dette Tillæg er betegnet; men dette skete ikke, og derfor staaer denne Post aldeles urørt og vedtaget efter sin Begrundelse med Ministerens tilkiende Samtykke. Jeg hævder fremdeles, at Regeringen der ikke har opfyldt Bevillingsmyndighedens Hensigt, og at det er ffet paa deres Beføstning, som have trængt haardt dertil. Med Hensyn til Telegrafbudene skal jeg sige, at, saavidt jeg forstaaer Sagen, har Telegrafbudene ikke søgt ved dette Forhold at undergrave Regeringen eller den overordnede Myndighed. Jeg har forstaaet Sagen, som om det er efter Oplysninger, der ere komne til Udvalget, at dette er blevet enigt om, da man havde faaet deres Lønninger at se, at det var rigtigt at give dem denne Bevilling. Jeg veed ikke, om noget Telegrafbud har havt personlig Bekjendtskab med noget af Finansudvalgets Medlemmer, og om de Oplysninger, man derved kan have faaet, have vuet Indflydelse paa Stemningen i Udvalget; men selv om jeg vidste det, kunde det ikke falde mig ind at tale om det her, da det jo er en Sag, der ligger fuldstændig udenfor Forhandlingerne. Hvorledes Finansudvalgets Medlemmer komne til Kundskab om de Forhold, isølge hvilke de tage Stilling til de enkelte Endringsforslag, er tilvisse Noget, som det ikke kan paaligge Ordsværen at skrifte, selv om han vidste Besked dermed. Løvrigt er jeg enig med den ærede Minister i, at der altid med Hensyn til saadanne Ting er en vis Orden, der bør iagttages, og jeg tror, at det er en Følelse, som Finansudvalget i Almindelighed deler, og at det snarere vilde have virket fræktværende end opmuntrende, dersom der nogenstunde var ffet en Henvendelse til Finansudvalget af den Karakter, som den ærede Minister omtalte. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Jernbanestationen i Hølsted, glemmer den ærede Minister, at han har oprettet den uden særlig Bevillingsmyndigelse i indeværende Finanssaar, hvorom man dog ikke vil udtale sig, da der gjerne i Anmærkningerne til Finansloven er givet en vis Frihed i den Henseende, og da disse Linier ere bleone oprettede i Finanssaaret, hvor der altid forekom-

mer nogen Forandring. Men naar den ærede Minister siger, at der først var Tvivl om, hvorvidt den Mand, der betjener Stationen i Hølsted, var villig til at overtage denne Stilling, saa siger jeg til den ærede Minister, at det dog er en mærkelig Indvending. Skulde det virkelig kunne være afhængig af alle disse enkelte Bestillingsmænd ved Jernbanen, som Ministeren selv gennem Jernbanebestyrelsen ansetter, hvorvidt man kan forene de fornødne Forretninger paa een Saand? Dernæst sagde den ærede Minister, at Lokaler maasse ikke være tilstede. Har man da ladet bygge Stationer omkring paa disse Baner paa en saadan Maade, og har Kontrollen tilladt dette, at man ikke har havt for Die, at disse Forretninger skulle sammenbrages, saa siger jeg, at der har man atter været lidet fremsynet. Disse to Indvendinger ere altsaa ikke rigtige. Spørgsmaalene have jo maasse ikke nogen videre praktisk Betydning, men de have dog Betydning som Principspørgsmaal. Angaaende Forslagene under Nr. 19 og 20 forstod den ærede Minister ikke min Motivering før, og jeg skal derfor sige et Par Ord derom. Naar Bevillingsmyndigheden som en Del af Lovgivningsmagten ved Lov har vedtaget en Bestemmelse, hvorved der gives Postbestyrelsen en vis Myndighed, maa det staa i fuldstændig Overensstemmelse med, at Bevillingsmyndigheden har valgt eller billiget den og den Løstansfattelse, og det er fuldstændig bekræftet, at det er et Spørgsmaal, som Bevillingsmyndigheden har med at gjøre, thi ellers paatog den sig ikke som Del af Lovgivningsmagten at fastsætte Bestemmelser derom ved Lov; hvis dette ikke var Tilfældet, vilde det være helt ude af Løven. Angaaende det foreløbige Reglement tillægger jeg, som alt nævnt, det ikke den Betydning som den ærede Minister; men jeg fastholder, at, da det var det første Anlæg, har Ministeren faaet Bemyndigelse i Lovens Udtryk til at ordne Alt, vedkommende denne Linies Drift. En Tilfjendbegivelse deraf ligger tillige deri, at det kaldes et foreløbigt Reglement. Det kan ikke oversføres til de Linier, der nu bygges; thi nu bestaar der et Reglement om, hvorledes det skal drives, og det har allerede bestaaet i en vis Mærke, saa at man nu kan gaa ganske anderledes tilværks end dengang. Jeg har ikke erklæret, at Administrationen har fuld Raadighed over de mellemrigste Telegrammer. Løvrigt, jeg sagde, at en vis Frihed ganske vist var fornøden, men kun saalange man antog, at denne Frihed benyttedes paa en hensigtsmæssig Maade, thi naar dette ikke længer var Tilfældet, vilde Bevillingsmyndigheden utvivlsomt gribe ind. Det er altsaa det Modsatte af, hvad den ærede Minister sagde. Med Hensyn til Entreprenørerne skal jeg bemærke, at disse ganske vist have Ansvar til Indenrigsministeren paa Statskassens Begne, men at den ærede Minister har Ansvar ligeoverfor Bevillingsmyndigheden med Hensyn til, hvorledes disse Anliggender udføres i